

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 19

Den 7 maj

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

39 årg.

1922

Huru Guds rike växer.

Matt. 13: 31—33.

Ilt levande utvecklas. Den lilla plantan växer högre dag för dag, tills den hunnit till det av Gud bestämda måttet. Och då utvecklas blommorna och frukten, och sedan kanske plantan vissnar och dör. Likadant är det med oss människor. Barnen växa, o, hur de växa! Skor och kläder bli snart för trånga.

I vår text talar Jesus om sitt rike, som han kom med till denna jorden. Han själv var konungen, som skulle med sin kärlek vinna människorna åt Gud. När han som barn låg i krubban i Betlehem, var han det lilla fröet, som skulle växa till ett härligt träd. Inte tänkte många något så stort om gossen Jesus, när de sågo honom på Nasarets gator. De som kände honom, tyckte visserligen, att han var mera god och snäll än andra barn, men aldrig kunde de veta, att han skulle bli konungen över ett rike, på vilket icke skulle vara någon ände. Då han vid omkring 30 års ålder tänkte på detta rikets tillväxt, sade han:

»Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tager och lägger ned i sin åker. Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter; ja, det bliver ett träd, så att himmelens

fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar».

När Jesus sade dessa ord, tänkte han nog på den lilla skaran av lärjungar. Inte voro de så många. Men liksom fröet växer till planta och denna till ett träd, så skulle det bli en väldig skara av lärjungar. Riket skulle växa. Kanske du undrar, huru det har gått till. Vanliga riken utvidgas ju genom segerrika krig. Jesus, som är konung i Guds rike har aldrig fört krig med svärd och kanoner. Han har i stället givit sitt eget liv i blodig död.

När han talade om Guds kärlek och vilja, då hörde många på med stor glädje och slöto sig till honom. Dessa började i sin tur tala om allt det underbara, som Jesus hade sagt och gjort, och så kommo allt flera till tro på Jesus. Därigenom blevo de medborgare i Guds rike. Detta växte därigenom. Nog försökte fienderna att genom svåra förföljelser hindra Guds rikes träd att växa, men Gud var med sina trogna. Ofta blevo förföljelserna i stället till nytta för riket. Jesu lärjungar spriddes åt alla håll, och vart de kommo, talade de om Guds kärlek, som kommit till oss genom Jesus.

Här kunna vi ej skildra, hur Guds rike växt nu i snart 2,000 år. Därom måste man läsa i hundratals böcker. I vår svenska historia få vi veta, hur en gren av trädet växte in i vårt

svenska folk. Ansgars namn lyser emot oss, och vi kalla honom än i dag Nordens apostel. Visst dröjde det mycket länge, omkring 300 år, innan den nakna hedendomen var död, men Guds rikes krafter funnos dock. De voro såsom surdegen, som långsamt genomsyrar degen. Ja, detta Guds verk pågår ännu i vårt land. Ibland tycker man, att det onda är den surdeg, som är starkast. Men vi bedja och hoppas, att godhet och sanning allfort skola vara starka makter i vårt folks liv. Och detta beror på oss, såväl de vuxna som de unga. Därför hålla vi skola på söndagen.

Men nu önska vi, att Guds rikes träd skall växa allt större. Måtte dess grenar sträcka sig in i alla delar av världen! Vi äro ju själva som fåglar, som få skydd av detta träd. Våra missionärer, som sett nöden i hednawärlden, kunna bättre än vi säga, vilken välsignelse det är att vara född och fostrad i ett land, där Guds evangelium i århundraden predikats. Äro vi lyckliga över detta, så är det vår plikt att hjälpa hednafolken. Detta göra vi genom missionen. När vi med allvar och kärlek lägga vår slant i missionssparbössan, när vi bedja för missionärerna, då växer Guds rikes träd allt större. Må det växa till allt större välsignelse för jordens alla folk!

V. Wikholm.

Marcus Cheng med familj.

Med fotografi.

Säkert hava många av eder under förra året sett en kines, som färdades fram och åter i vårt land. Han predikade evangelium och på samma gång talade han om *sitt* land, Kina, som han så mycket älskade, men där så många, många suckade under hedendomens nöd.

Han kom såsom liten gosse under kristendomens inflytande och lärde sig älska de kristnas Gud. Han säger själv: »Jag har aldrig från min tidigaste barndom tillbett avgudar. Detta är Guds oändliga nåd mot mig». Han fick sedan studera, och nu är han lärare vid missionens seminarium i Kingchow. Hans hustru är också

MARCUS CHENG MED FAMILJ.

en levande kristen och deras barn fostras för Gud. Detta hem är sålunda en fyrbåk, varifrån Guds ords ljus lyser klart i Kinas oändliga mörker.

Ja, det är mörkt i Kina. Det såg Marcus Cheng alltför väl, och därför ville han söka göra vad han kunde för att Jesu Kristi evangelium måtte spridas ut över hans kära fosterland. Han reste därför till Amerika och till Europa för att liksom den macedoniske mannen ropa till de »kristna» folken: »Kom hit över och hjälp oss!»

Så kom han också till Sverige. Och här vistades han ett helt år och reste från

norr till söder och vittnade om Herren Jesus. Han visade med både sina ord och sin egen person, att missionsarbetet icke heller i Kina är förgäves.

Men hans innerliga önskan var att vi alla, som fått bönenas gåva, skulle bedja för Kina. Och i det arbetet kunna även barnen deltaga. Låtom oss ej glömma det.

Marcus Cheng lärde sig älska Sverige, och sedan han rest härifrån, skrev han:

»Jag räknar det såsom mitt livs stora lycka och såsom en särskild Guds nåd att ha fått gå ut och in bland Sverges folk i tio månaders tid».

A. Gauffin.

Brev från Kongo.

Med fotografi.

Kära små vänner! Frid av Gud!

Innan vi reste, fingo vi i uppdrag att vara söndagsskolbarnens missionärer, och i denna egenskap fingo vi således resa ut denna gång. Kände vi förut såsom församlingens representanter vårt uppdrag

stort, så känna vi det ej mindre nu, då vi såsom barnens sändebud få bringa friden's budskap till Kongos folk.

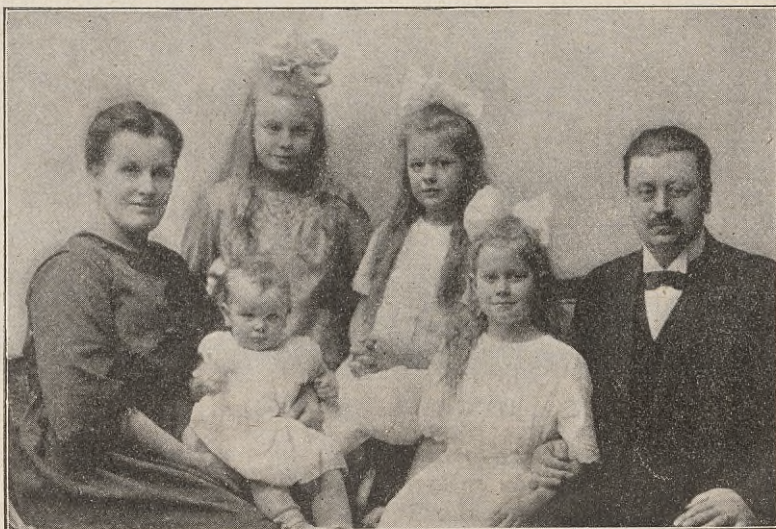
Men på det ni må följa oss med mera bön och intresse, vilja vi presentera oss och hela vår familj för eder. Ni må tro,

BARNAVÄNNEN

att vi hava ej mindre än fyra flickor, och dem ha vi nödgats lämna kvar i Sverge, hur smärtsamt det än är, emedan klimatet här är alltför ohälsosamt för barn.

Av dem som stå på fotografien är Kajsa den äldsta. Hon vistas för närvarande i Stockholm och Aina i Södertälje, under det att de båda minsta, Margit och lilla Kerstin, äro på missionärsbarnens hem på Lidingö.

— kom ihåg de försakelser de måste underkasta sig. Bedjen också för deras barn, som de måste lämna i andras vård. Bedjen, att dessa i tidiga år börja följa den frälsare, som även om dem säger: »Låten barnen komma till mig!» Låtom oss göra ett förbund med varandra, att vi icke glömma detta! Välsignelsen därav för oss själva skall icke utebliva.

MISSIONÄR EKSTAM MED FAMILJ.

Vi hälsa eder alla så hjärtligt. Säkert komma vi framdeles att emellanåt mötas i Barnavännens spalter.

Anna och Josef Ekstam.

Kingoyi den 22/2 1922.

I detta sammanhang vill jag tala om för eder, små söndagsskolbarn, att ni genom de små slantar som ni om söndagarna lägga ner i missionssparbössorna, samlat så mycket, att ni underhålla femton missionärer på missionsfälten. Är icke detta stort? Säkert är, att välsignelse från missionens Herre följer edra gåvor, annars skulle de ej räcka så långt.

Nu ville jag uppmuntra eder att icke förtröttnas. »Ni skola i sinom tid skörda, om ni icke tröttna», säger Guds ord.

Och ännu en sak: *bedjen* för edra missionärer. De önska det alla, och de *behöva* edra förböner. Glömmen icke detta

Jag ville också härmed uppgiva namnen på dessa femton missionsarbetare, edra egna missionärer, så att ni kunna nämna dem vid namn, då ni bedja för dem. De äro:

I Kongo: Missionär C. N. Börrisson och fru Elin Börrisson, missionär Anders Walder och fru Signe Walder, missionär Josef Ekstam och fru Anna Ekstam, samt fröken Hildegard Nilsson, lärarinna vid seminariet i Kingoyi.

I Kina: Fröken Hilma Börjesson, fröken Ida Pettersson, missionär Nils Kullgren och fru Pauline Kullgren samt fröken Edit Kristoffersson.

I Ost-Turkestan: Fröken Gerda Andersson, missionär G. Palmberg och fru Ingeborg Palmberg.

Vile Herrens rika nåd och välsignelse över dessa våra representanter bland hednafolken!
A. Gauffin.

Missionsarbetet i Ost-Turkestan.

Med en bild.

hjärtat av Asien finnes ett oerhört stort, ganska folkrikt område, dit även några av våra svenska missionärer hittat vägen med det glada budskapet om Jesus Kris-

häpnar, när man följer dem på deras svindlande färd över öknar och floder, över berg och hav.

Deras resa till hemlandet skulle gå över Indien. Men för att komma dit från Ost-

FRÅN DOPHÖGTIDEN I KASHGAR.

tus. Men det är ett mycket otillgängligt område, och under de senaste åren har vägen dit tyckts vara fullkomligt stängd. Förr reste missionärerna genom Ryssland på järnväg, och när den tog slut, färdades man på hästryggen den återstående delen av vägen, som gick mot sydost ända till Kinas västra gräns. Den vägen var nog besvärlig den också, men ändå jämförelsevis lätt.

Men som ni nog veta, äro förhållandena i Ryssland nu sådana, att det ej går att företaga resor genom det landet. Huru skulle man då komma till och från Ost-Turkestan?

Jo, kärleken är uppfinningsrik. Missionärerna togo då en väg, som väl knappt någon kunde ha tänkt sig förut. Man

Turkestan måste de passera Himalajas bergsregioner, som ligga 20,000 fot över havet.

I Barnavännen nr 13 för 1921 kunna ni läsa om en sådan resa, då till och med fyra små barn fingo tillryggalägga denna häpnadsväckande färd.

Och i nr 2 för i år fingo vi följa en annan missionärsfamilj på samma resa, och även där voro två små barn med. Var det männe icke så, att barnens änglar ehuru osynliga ledde hästarnas steg, så att intet ont fick drabba uppå någon av dem?

Missionär Raquette, som förra hösten med sin familj företog samma resa, skriver i tidn. Missionsförbundet:

»Låtom oss aldrig, vare sig i ljus eller

mörker förgäta, att vi hava en fader, som burit och ännu alltfort vill bära oss på örnavingar, till dess den dag kommer, då han tar oss upp till sig».

Men vad är det då, som driver dessa män och kvinnor att med sina små barn företaga så vågsamma och farliga resor? Ty det är i sanning ej några lustresor.

Ja, vad är det? Om de skulle giva ett svar på den frågan, skulle det utan tvivel bli detta: »Kristi kärlek tvingar mig».

De veta, att där i detta land, som nu ligger så avstängt från den övriga världen, finnas många människor, som ännu aldrig fått höra evangelium. Och då vilja de gärna offra yttre bekvämlighet och hemlandets förmåner för att gå ut med det glada budskapet även till dem. Men de hava där ett hårdarbetat fält, och de få ofta med tårar så den ädla säden. Ty det är mest ibland muhammedaner, som de skola arbeta, och dessa vilja ej alls veta av någon ny religion.

Men hur det är, så ha missionärernas kärleksfulla arbete ändå börjat mjuka upp även dessa hårda hjärtan, och en och annan har börjat lyssna till budskapet om Jesus, som gav sig själv för oss och de längta efter att få tillhöra honom och att genom dopet upptagas i den kristna församlingen.

Vi äro här i tillfälle att lämna en bild av fyra unga personer, tre män och en kvinna, som kort före jul mottogo det heliga dopet. Fru Vendla Gustavsson skriver därom i tidningen Missionsförbundet:

»Söndagen den 18 sistlidne december var för oss missionärer en stor högtidsdag. Vi hade då glädjen att döpa fyra unga personer, som därefter upptogs i den kristna församlingen. Detta syntes oss också så mycket större, som aldrig förr i denna missions historia här i Kaschgar så många personer på en gång mottagit dopet.

Klockan fyra e. m. samlades missionärerna, dopkandidaterna, församlingens medlemmarsamt några inbjudna i lokalen, där dopet skulle förrättas. Denna var dekorerad med blommor och den svenska flaggan. De vitklädda dopkandidaterna togo plats framför dopfunten, sittande på golvet på österländskt vis. Sedan man sjungit en psalm, fingo de berätta för de församlade, vad de hört och lärt om Gud och hans kärlek, om Jesus Kristus och om den helige Andes sändande i världen.

När man lyssnade till deras anföranden, förstod man, att de länge varit under kristligt inflytande samt väl kände till de kristna sanningarna. Efter avsjungandet av ännu en sång förrättades dopet, varefter de knäböjande mottogo välsignelsen.

Guds Ande kändes nära, och det var för alla de församlade en högtidlig och gripande stund. Efter ännu ett par sånger var dopakten slut. Den har lämnat ett oförgätligt minne efter sig».

Ja, »öknen och ödemarken skola glädja sig, och hedmarken skall fröjdas och blomstra såsom en lilja». Es. 35: 1, 2. A. Gauffin.

Ur en kongogosses liv.

Med fotografi.

Byn Kiandu skulle flytta, ty flera dödsfall hade där inträffat efter varann. Folket hade då kommit till insikt om, att platsen var ond, eftersom Gud, folkets fiende, hade »ätit» så många människor där. Nu voro de äldre männen med hövdingen i spetsen

ute för att söka en passande plats att slå ned sina bopålar på. Efter många dispyter bestämde de sig för en långsträckt ås belägen ungefär tre timmars väg från byn. De valde en plats så långt bort för att riktigt undkomma den »onda platsen».

På den nya platsen skulle nu byns alla

kvinnor hacka bort gräset, och de unga männen skulle gräva grund, där husen skulle stå. På några dagar fullbordades detta arbete, och därefter skulle flytningen ske.

På flyttningsdagen voro alla på benen, så snart det började dagas. I en hast lyftes taken av husen och varje tak lastades på sex män. Andra togo väggarna och takresningen, och kvinnorna och barnen stoppade de få enkla husgeråden i korgar, som de buro på ryggen.

Man såg nu ett långt ringlande tåg av bärare, som nästan skymdes av de stora bördorna. Gräl och kiv hördes i den stora karavanen på grund av bördornas tyngd. Särskilt bråkiga voro takbärarna, som fått den tyngsta bördan. De måste allt emellanåt ställa ned sina bördor och med en flat sticka skrapa bort svetten av sina upphettade kroppar.

Nu var den gamla byplatsen ren, blott en liten fallfärdig hydda, som ej var värd att flyttas, stod kvar. Utanför den satt en omkring 12 års gosse vid namn Nketi bittert gråtande. Hans kropp var till yterlighet utmärglad och full av sår, i vilka allehanda insekter girigt frossade. Vid första ögonkastet såg man, att den stackars gossen var angripen av den hemska sovsjukan.

Då folket togo husen och gävo sig iväg, tänkte Nketi försöka kravla sig med, men männen hade hållit honom tillbaka, sägande: »Du får inte följa med till den nya byn utan stannar där du är. Du skall snart dö och kan inte vara till någon nytta».

Full av förfäran över dessa grymma ord bad han så bevekande att få följa med, han skulle ej gå i vägen för någon, men svaret blev detsamma, han måste stanna i den fallfärdiga hyddan i den övergivna byn. O, huru ensam och övergiven han kände sig! Ingen hade brytt sig vidare om honom, sedan hans mor dog för några år sedan, men livet hade ändå varit drägligt, tills sjukdomen kom, Var skulle han nu få mat ifrån, då han ej

HERR OCH FRU WALDER MED
DERAS LILLE BENGT.

orkade arbeta, eller var skulle han få vatten att släcka sin törst med? Så länge byn stått kvar, hade han fått både litet mat och vatten av kvinnorna och barnen, men nu var han lämnad ensam i ödemarken. Vem kan tälja den ensamme, sjuke gossens ångest och lidande utan en människa att tala med? Ibland under de långa, dystra nätterna dånade åskan, så han tyckte att hans lilla hydda skulle krossas. Stormen tjöt och slet i huset och regnet öste ned i strömmar. Full av ångest kröp han ihop i ett hörn och höljde över sitt huvud med en stråmatta för att ej höra elementernas raseri. I sin fruktan och ångest tyckte han sig höra ljudet av allehanda vilda djur, som skulle sönderslita honom.

Sjukdom och svält gjorde honom allt slöare, men ibland sökte han krypa omkring på marken och leta nedfallna palmkärnor, löv eller larver att stilla sin svidande hunger med. Nästan värre var det dock med törsten. De hade blott lämnat kvar en kalebass åt honom att bära vatten

BARNAVÄNNEN

i. Det tog nästan hans sista krafter att krypa ned till vattnet och släcka sin törst. På hemvägen sökte han samla ihop några vedpinnar, med vilka han underhöll en liten flämtande eld i sin hydda. Denna eld tycktes honom vara hans enda sällskap.

En dag kom en missionär, som var ute på en byresa, gående över den gamla byplatsen. Till sin bestörtning hörde han följande ord i klagande ton från den fallfärdiga hyddan: »O, du Guds vite man gå ej förbi, förbarma dig över mig».

Förvånad över att den usla, ensamma hyddan var bebodd, gick han dit och möttes av en syn, som rörde honom till tårar. På en gräsmatta bredvid elden låg den utmärklade, dödsjuka gossen, oförmögen att ens gå ut ur hyddan. Svält och ensamhet hade gjort honom nästan ifrån sig. I brutna ord talade han om sin lidandehistoria för missionären. Denne skaffade strax hjälp och förde Nketi till missionsstationen. Hans liv stod ej att rädda, men allt gjordes för att förljuva hans sista stunder. Nketi fick den bästa vård, rikligt med mat, och bäst av allt, han fick höra om Jesus, som kommit för att frälsa även honom. O, huru lycklig han kände sig. Med kärleksfulla blickar betraktade han sin vän missionären

och kunde ej fatta att han, som ej alls var släkt med honom, kunde bevisa honom så mycken kärlek. I barnslig enfald slöt han sig ock till sin Frälsare och längtade att få flytta till honom. Han behövde ej vänta länge, ty de svaga krafterna avtogo alltmer. En kväll slöt han sina trötta, sorgsna ögon för att ej mera öppna dem på jorden. Han var bärgad, räddad undan plågor, sorg och kärlekslöshet, av vilket han hade så mycket under sitt korta jordeliv.

Kunde han, skulle han ropa till eder alla: »Jag har många gelikar ute i det mörka Kongo. Sänd mitt folk evangelium, ty det lär dem att älska och hjälpa varandra, det förvandlar dem från hårda, omänskliga varelser till goda, hjälpsamma människor. När Guds ord blir känt i landet, skall ingen mera behöva genomgå samma lidanden som jag».

Vi önska eder alla ett gott nytt år. Må vi alla under detsamma få nåd att uträtta något för vår Mästare, torka någon tår, sprida någon liten solstråle, där vi gå fram. Mottagen alla de varmaste hälsningar från farbror Walder, lille Bengt och från eder tillgivna tant

Signe Walder.

Kingoyi den 3 januari 1922.

Bibelläsning.

Veckan 8—14 maj 1922.

M. 8. Rom. 8: 31—39. *Trygghet i Guds kärlek.*

T. 9. vv. 31, 32. Gud har genom Jesus ställt sig på vår sida.

O. 10. vv. 33, 34. Han har åtagit sig vår frälsning.

T. 11. vv. 35, 36. Intet skall skilja oss från Kristi kärlek.

F. 12. v. 37. Huru vi vinna seger.

L. 13. vv. 38, 39. Ingenting kan draga oss bort från Gud.

S. 14. *Minnesversen:* Joh. 10: 28.